

sofesse lauta romata, — se olli siggade laut,
kus kaks sigga numas ollid, — ja olli weel
rõmus, et utsade seltsis ellusalt teist hommi-
kut wois odata.

Sai (teise) hommiko, jälle uus hirm! —
Lihhonik tulli warra hommiko nugga kõhhu-
tades lauda pole ja ütles isse: „Dotke, oot-
ke, tänna on teie wiimne tund! nüüd ei ai-
ta enam löua matsutamine.“ — Sedda
kuuldes küssendas munk sure heålega, ja
pallus, ennast Jummalat pårroft ellusse
jätta. Lihhonik ehmatas nenda årra, nago
olleks temmale nuiaga pãhha lödud. Wi-
maks, kui ehmatusse oog möda olli, üt-
les ta: „Oh sinna Jummal! mis teit siis
on? Kuida teie seie ollete sanud?“ Pal-
jaste jalge mees tõstis ommad kãed ülles ja
ütles nuttuse heålega palludes: „Hallasta-
ge! oh hallastage mo peåle! ma polle jo teile
middagi pahha teinud, ei ka ühte wee-tilka
teil solkinud! oh jätke mind ellusse!“

Lihhonik ei teådnud egga sanud weel arro,
mis se piddi tõhhendama. Wimak, kui tei-

ne-teisega pitkemalt ollid kõnnelenud, siis sai
munk arro, et se jut siggade kohta olnud,
kedda ta tahtnud tappa, — ja mitte temma
ja ta seltsimehhe kohta.

Siis wiis lihhonik munki omma tupp-
kandis ta eest senni hoolt, kui ta terweks sai,
— ja sedda keif teggi ta ilma maksuta.

Kui munk terweks olli sanud ja jälle årra
läks, tãnnas ta Jummalat ja lihhonikko, ja
wõttis sedda kindlat nou, ennast eddespidi
sallaja kulamisse eest hoida, ja ka teisi selle
polest maenitseda: sest, et kül keif kulajad
ja teiste piinna wahtiad, kellel ehk ennestel
ommeti seitsme süllane palk silmas, mitte
iggaford säreluud ei murra, siis ta ommeti
ammogi kasso ei sada ennese egga teistele
— ennamiste ifka kahjo: teistele pahhan-
dust ja ennesele rahhutumat meelt, mis mon-
nikord kaueminni pakkitab, kui munga kat-
line särelu. — Olgo siis meie keif ristii-
nimesed — armastusse läbbi. Agga
armastus ei olle sallalik: armastus ei lasse
meid teistele sedda tehha, mis meie ennes-